

HELIKOPTERIRYÖSTÖ
JONAS BONNIER

TAMMI

JONAS BONNIER HELIKOPTERIRYÖSTÖ

Suomentanut
Kari Koski

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ

tammi

75 VUOTTA

HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Helikopterrånet* ilmestyi 2017 Ruotsissa.

Copyright © Jonas Bonnier 2017

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2018

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-9599-1

Tämä kirja on tositapahtumaan perustuva romaani; kirjailija on toisin sanoen käyttänyt lähtökohtanaan todenmukaisia, dokumentoituja, havaittuja ja kerrottuja tapahtumia ja antanut sen jälkeen mielikuvituksensa häivyttää yksityiskohtia, täyttää aukkoja ja kehittää tarinaa edelleen.

Asianosaisten kunnioittamiseksi ja suojelemiseksi joitakin paikkoja ja nimiä on muutettu, joitakin tilanteita on lisätty ja joitakin poistettu, ja näissä tapauksissa yhtäläisyydet todellisuuden kanssa ovat tahattomia.

Muissa tapauksissa yhtäläisyydet todellisuuden kanssa ovat tarkoituksellisia.

JOULUKUU 2008

1

Vanha mies astui metsästä ottaen tukea kävelykepeistä. Tien virkaa toimitti kaksi umpeenkasvanutta renkaanuraa. Hänellä oli jalassa mustat kumisaappaat, jotka hän oli ostanut pari viikkoa sitten Handenin Coop Forumista, ja yllään tummanruskea sadetakki Fältöverstenin kauppakeskuksen Temposta.

Vaatteiden ostaminen ei juuri kiinnostanut häntä, sellainen ei ollut häntä varten.

Maassa ei ollut lunta, mutta kylmyys piti puut ja pensaat tiukasti otteessaan. Oli viimeinkin kunnollinen pakkaspäivä, ja ehkä illalla saataisiin lunta.

Kylmenneessä metsässä, jossa puiden tummanvihreät havut olivat räikein värihäiskä muuten harmaanruskeassa maisemassa, musta koira ilmestyi kymmenen metrin päähän hänen eteensä. Labradorinnoutaja. Koira katsoi isäntäänsä, painoi kuonon maahan ja säntäsi taas liikkeelle. Parin metrin päästä esiin juoksi vielä kolme mustaa koiraa, kaikki samanrotuisia ja -kokoisia. Ne kulkivat tien yli ja katosivat toiselle puolen pensaikkoon. Vanha mies seurasi perässä. Hän kuuli selkensä takaa lopun laumasta, kolme narttua ja yhden uroskoiran, jotka harhailivat sinne tänne jäätyneiden mustikanvarpujen ja saniaispuskien seassa.

He olivat matkalla kotiin.

Mies asui tummanpunaisessa mökissä heti Landfjärdenin eteläpuolella, suurin piirtein Nynäshamnin ja Tukholman puolivälissä. Keittiön ikkunan takana kohoavan sankan metsän läpi saattoi talvisin nähdä Musköhön asti. Portilta oli parisataa metriä merenrantaan, ja siellä oli useita paikkoja, missä hänen koiransa saattoivat uida keväisin ja kesäisin. Labradorinnoutaja on niitä koirarotuja, joiden tassut ovat kuin uimaräpylät; rotu on jalostettu noutamaan vedestä.

Kaikki kahdeksan aikuista koiraa asuivat miehen kanssa isossa tuvassa, kaksi ulkorakennusta hän oli varannut pentueille. Hän oli kasvattanut labradorinnoutajia kohta kaksikymmentä vuotta ja piti koirista enemmän kuin ihmisistä. Siksi hän asui mökissä metsän keskellä. Koska alueella ei ollut kunnallista vesijohtoa eikä luotettavaa sähkölinjaa, hän sai asua omissa oloissaan. Naapurit pysyttelivät sopivan matkan päässä kaavoitetulla alueella, joka alkoi parisenkymmentä kilometriä etelämpänä.

Alkuvuosina mies oli itse tavannut pentujen ostajat muttei jaksanut enää sitä kuinka lihavat tädit kyselivät, tarvitsivatko koirat paljon liikuntaa, ja kuinka pilalle hemmotellut kakarat kiskoivat pentuja korvista. Ja kun hän ei enää jaksanut, hän korotti ääntään ja huitaisi lasten räkäiset kädet sivuun.

Jumala ei ollut koskaan tarkoittanut hänestä myyjää. Nykyään hän sai apua muilta. Toisten kennelien ihmiset, jotka käyttivät hänen pentujaan ja nuoria koiriaan näyttelyissä, huolehtivat myös kaupanteosta. Ja ottivat kunnian itselleen, mutta siitä vanhus ei piitannut.

Kun hän palasi aamulenkiltä, kello oli vähän vaille yhdeksän. Mökissä oli kolme huonetta ja keittiö. Koska koirien mukana sisälle kulkeutui puolet metsästä ja vanhan miehen selkää oli särkenyt jo pari vuotta, ei juuri kannattanut siivota. Koirat

eivät saaneet tulla keittiöön, joka oli siksi ainoa huone missä oli vähän järjestystä. Mies pani kahvinkeitTIMEN päälle.

Hän odotti vieraita.

Hän tunsi heidät tarpeeksi hyvin ollakseen varma siitä, että he kyllä saapuisivat kun hän pyysi heitä tulemaan. Arvatenkin he pelkäsivät häntä, eivätkä he olleet ainoita.

Sami Farhan tuli ensin.

Vanha mies näki hänen saapuvan jalan maantielle vievää polkua pitkin. Västerhaningesta Nynäsiin kulkeva bussi pysähtyi 73:n kohdalla, ja mökki sijaitsi vajaan kymmenen minuutin kävelymatkan päässä metsässä.

Vaikka oli kulunut jo monta vuotta siitä kun Sami oli pitänyt komentoa nyrkkeilykehässä, hän liikkui edelleenkin kuin nyrkkeilijä. Askeleet olivat nopeat ja kevyet, vaikka ruumis oli iso ja raskas. Ei aikaakaan kun hän oli jo kulkenut portilta talolle. Hänellä oli yllään lyhyt, harmaa villakangastakki, joka olisi sopinut paremmin Nytorgetille lämpimänä kevätpäivänä, ja jalassa hänellä oli valkoiset urheilutossut.

Mies päästi hänet sisälle. Kahdeksan mustaa koiraa melkeinpä kaatoivat nyrkkeilijän, niin kovasti ne ilahtuivat yllätysvierailusta. Koska toinen vieraista ei näköjään ollut tullut samalla bussilla, heidän oli odoteltava kolmekymmentäviisi minuuttia. Vuoroväli oli sen pituinen. Vanhus otti ulkorakennuksen avaimen ovenpieleen kiinnitetystä koukusta, ja he lähtivät yhdessä pihalle.

”Mitä veljillesi kuuluu, Sami?” vanhus kysäisi ystävällisesti.

”Kuinka niin?”

”Tapasin isoveljesi Alin hiljattain, mutta siitä onkin jo aikaa kun tapasin pikkuveljesi Adilin, vai mikä hänen nimensä olikaan?”

”Kyllä, se on hänen nimensä.”

”Ja hänelle kuuluu hyvää?”

”Ehkä sinun pitäisi kutsua hänet tänne ja kysyä, jos se kiinnostaa.”

Mies nyökkäsi ja katsoi maahan. Huvittunut hymy levisi hänen huulilleen. Samin herkkänahkaisuus veljien suhteen oli entisellään.

Pihalla ulkorakennusten välissä oli maakellari. Se oli viisikymmentäluvulta. Kivet oli liitetty toisiinsa perinteiseen tapaan, ja katolla kasvoi sammalta. Parin vuosikymmenen jäljiltä rakennus näytti yhtä vanhalta kuin ympäröivä metsä.

Koirien saattelemana mies ja Sami poikkesivat kellarissa hakemassa ruokaa pennuille. Siellä säilytettiin koiranruokaa, siellä oli talous- ja vessapaperia ja kaikkea muuta mikä ei mahtunut päärakennuksen ruokakomeroon. Kellari oli huomattavasti tilavampi kuin miltä näytti, se oli louhittu takana olevaan kallioon.

Pimeän luolan perälle oli pinottu viitisenkymmentä pahlilaatikkoa. Ne kaikki olivat täynnä rahaa muovipusseihin lajiteltuna. Seteleitä oli kaiken arvoisia, ja kokonaissumma oli yli kolmesataa miljoonaa.

Rahat todennäköisesti homehtuisivat pilalle kylmässä ja kosteassa.

Vanhaa miestä se ei huolettanut. Ei hän halunnut ostaa mitään erityistä.

Hän pyysi Samia kantamaan koiranruoan, ja aivan ääneti he kävivät ruokkimassa alati nälkäiset koiranpennut.

Kun he palasivat päärakennukseen, vanhus hävisi yläkerran makuuhuoneeseen. Sami istui keittiössä ja tuijotti vettä jota virtasi kahvinsuodattimesta kymmenen pitkää minuuttia. Hänen oli aina ollut vaikea istua aloillaan, ja sen enempää ajattelematta hän polki kärsimättömästi tahdissa oikeaa kan-

tapäätään niin että jalka tärisi. Hän tuijotti ulos ikkunasta, ja viimein hän näki Michel Maloofin saapuvan kävelen metsästä. Siinä samassa Sami kuuli askeleita portaista; vanhus oli tulossa takaisin alas.

Maloof oli Samia lyhyempi. Hän käveli hartiat hieman koholla mutta liikkui niin ikään nopeasti ja määrätietoisesti. Hänellä oli varsikengät, jotka sopivat paremmin metsään, mutta näki selvästi että hän paleli. Kun vanha mies avasi oven, Maloofin kasvoille levisi tuttu hymy, ja hammasrivit loistivat valkoisina hänen tuuhean mustan partansa keskeltä.

”Terve, terve”, hän sanoi.

Hän ojensi kätensä mutta oli unohtanut, ettei vanha mies koskaan kätellyt. Koirien ja niiden synnyttämän sekasorron ansiosta tilanne ei ennättänyt yltyä kiusalliseksi.

”Sami on jo täällä”, vanhus sanoi.

”Sami?” Maloof toisti. ”Sekö Sami?”

Äänessä oli tuskin havaittavaa purevuutta. Muuten oli mahdotonta tietää mitä Maloof oikein tarkoitti kysymyksellään. Hänellä oli legendaarinen kyky pitää näkemyksensä ja ajatuksensa salassa; kukaan ei ryhtyisi vapaaehtoisesti pelaamaan pokeria Michel Maloofin kanssa. Hänen ilmeensä oli järkähtämätön, ulkoiset seikat eivät näyttäneet vaikuttavan hänen ystävälliseen hymyynsä, ja hänen liikkeensä olivat hitaat sekä hyvin punnitut ja harkitut.

Hän sipaisi partaansa, ja samaan aikaan Sami ilmestyi keittiön ovelle.

”Tämäpä yllätys”, nyrkkeilijä sanoi.

Michel Maloof oli syntynyt Libanonissa kristittyyn kotiin, Sami Farhan Irakissa muslimikotiin. Molemmat olivat muuttaneet lapsena Ruotsiin perheidensä mukana ja aloittaneet koulun ensimmäiseltä luokalta Tukholman eteläisissä

lähiöissä. Vanha mies oli tavannut heidät useaan otteeseen ja eri yhteyksissä. Molemmat olivat tehneet häneen vaikutuksen. Vuosien varrella he olivat osoittautuneet ammattimaisiksi ja luotettaviksi, mikä johtui osaltaan siitä, etteivät he ikinä koskeneet huumeisiin, eivät käyttääkseen niitä itse eivätkä kaupantekomielessä. Kuten kaikki tiesivät, jos halusi tehdä töitä Michel Maloofin tai Sami Farhanin kanssa, silloin ei voinut käyttää huumeita samalla kertaa.

Silti Maloofin ja Samin tiet olivat kohdanneet vain ohimennen. Ennen tätä.

He istahtivat kuluneen ruokapöydän ääreen. Sami ja Maloof pitelivät käsissään lämmintä kahvikuppia. Sami ihmetteli kuinka mies saattoi asua niin kylmässä talossa. Tuvassa yksi koirista rupesi haukkumaan, minkä jälkeen moni sen seitsemästä sukulaisesta ja ystävästä liittyi kuoroon. Vanha mies hiljensi ne napakalla käskyllä korottamatta ääntään.

Sami ja Maloof vilkaisivat toisiaan.

Koirien tavoin hekin kunnioittivat vanhusta vaikka eivät voineet väittää tuntevansa häntä tai pitävänsä hänestä. Hän ei ollut ihminen joka herätti myötätuntoa. Mutta kun hän otti yhteyttä, he tulivat, ja miksi olisivat jättäneet tulematta? Vanhuksella oli usein kiinnostavia ideoita.

”Teillä on liian vähän vaatetta”, hän sanoi, kun Sami kysyi eikö sisälämpötilaa voisi nostaa.

Sami jätti kertomatta, että nykyään oli saatavana akkukäyttöisiä lämpöpattereita, jos mökin sähköt reistailivat.

”Minulla on ehdotus”, vanhus jatkoi. ”Tai kenties kysymys.”

Sami ja Maloof kuuntelivat. Heidän erilaisuutensa tuli selvästi näkyviin, kun he istuivat vierekkäin. Samin katse oli avoin ja haastava, se odotti innokkaasti seuraavaa lausetta, se vaati jatkamaan. Maloof istui kasvot pois päin, rentona ja

näennäisen piittaamattomana, uppoutuneena omiin ajatuksiinsa. Kun hän katsoi ohimennen vanhusta silmiin, katseessa oli tarkkailijan pidättyväistä uteliaisuutta.

”Västbergassa on rakennus”, vanhus sanoi, ”jonka tiedän olevan teille molemmille tuttu. Talo jossa säilytetään isoja summia käteistä. Ja siellä on ilmaantunut mahdollisuus...”

Pari koirista murisi. Ne rupesivat leikkimään, ja pian kuulosti aivan siltä kuin ne olisivat kaataneet huonekaluja viereisessä huoneessa. Mutta leikki lakkasi ennen kuin miehen tarvitsi sanoa niille mitään.

”On eräs nainen”, hän jatkoi, ”josta uskoisin olevan... apua. Ainakin se on yksi mahdollisuus. Hän etsii... seuraa. Hän on kirjautunut sellaisille nettisivuille. Tiedättehän, niille missä sovitaan treffejä?”

Sami ja Maloof nyökkäsivät. Jos mies olisi ollut joku muu, he olisivat vitsailleet sananvalinnalle ”sopia treffit”. Mutta tämän vanhuksen kanssa ei laskettu leikkiä. Pidettiin suu kiinni ja kuunneltiin.

He joivat kahvin, joka oli vahvaa ja kitkerää, ja odottivat jatkoa.

”Siksi pyysin teitä tulemaan”, mies sanoi lyhyen tauon jälkeen. ”Se voisi sopia teille. Jos vaikka haluaisitte tavata tytön? Hän on teidän ikäisenne. Viekö hänet päivälliselle. Tehän voitte sanoa että saitte hänen tietonsa seuranhakuilmoituksesta.”

Maloof ja Sami katsoivat toisiaan. Kummankaan elämästä ei ollut puuttunut naisia.

”Ikävä kyllä en usko että voin”, Sami sanoi lopulta. ”Kai tiedätkin, että odotamme taas lasta?”

”Tiedän sen”, vanhus nyökkäsi. ”Kovin tiivis tahti, eikö totta? Poika ei taida olla edes vuoden vanha? Mikä hänen nimensä on? John? Onko häntä vielä kastettu?”

”En voi deittailla ketään tyttöä”, Sami sanoi vastaamatta kysymyksiin. Hän tömistä jalkaansa lämpimikseen ja teki selväksi:

”En edes leikisti. Ymmärrätkö mitä tarkoitan? Minulla on nyt perhe. Sitä paitsi en ole enää kuvioissa. Minulla on ihan muuta tekeillä. Ymmärrätkö?”

Mies nyökkäsi, mutta hänen ilmeensä ei värähtänytkään, ikään kuin hän ei olisi kuullut Samin vastaväitteitä.

”Entä mitä sinä sanot, Michel?” hän kysyi.

”Ei, tai siis”, Maloof sanoi, ”minähän voin deittailla ketä tahansa. Siis... tämä tyttö... parinsadan metrin päässä siitä Västbergan talosta sijaitsee poliisiasema. Sitä asiaa hän ei voi... muuttaa, vai mitä?”

Mies ei vastannut.

”Ei, ei...”, Maloof jatkoi ja yritti samaan aikaan olla väit-tämättä vanhukselle vastaan ja tuoda epäilynsä julki, ”niin... ja siellä on vartijat vastaanottoaulassa kellon ympäri. Sata valvontakameraa. Holvi on koko Pohjois-Euroopan varmin. Mutta... se nainen varmaan tietääkin tämän kaiken?”

Mies ei näyttänyt ymmärtävän ivaa.

”Tavatkaa hänet”, hän toisti ja kääntyi Samin puoleen. ”Kuunnelkaa häntä. Tiedä vaikka hän sattuisi sanomaan jotain mikä kuulostaa kiinnostavalta.”

Sami nyki paidankaulusta aivan kuin hänen olisi pitänyt viilentää oloaan.

”Olen ihan tyytyväinen näin”, hän vastasi kohteliaasti kuin hänelle olisi tarjottu vielä yhtä pikkuleipää.

Mies tuijotti häntä ilmeettömänä ja kääntyi Maloofin puoleen.

”Michel?”

”Kyllä. Tai”, hän muutti mieltään, ”en oikein tiedä?”

”Jos viet hänet päivälliselle, minä hoidan laskun”, mies

sanoi. ”Jos se johtaa johonkin, voin harkita että auttaisin taloudellisesti.”

”Aivan, aivan”, Maloof nyökkäsi. ”Ei.”

”Ei?”

Maloof teki niin epämääräisen eleen että sitä oli mahdoton tulkita. Hän ei halunnut vaikuttaa kielteiseltä. Hän katsoi Samia, joka pudisti päätään miltei huomaamatta samalla kun hankasi käsiään lämmitelläkseen niitä. He molemmat kunnioittivat suuresti koiramiestä, mutta tällä kertaa hänen suunnitelmansa näyttivät olevan liian ohuen oljenkorren varassa.

”Olen pettynyt teihin”, vanhus sanoi ja nousi pöydästä. ”Olen teihin hyvin pettynyt.”

Keittiöön laskeutui syvä hiljaisuus, ja molemmat vieraat tunsivat olonsa tukalaksi.

Mies otti housuntaskustaan paperilapun ja antoi sen Maloofille.

”Voit silti ottaa tämän. Siinä ovat tytön henkilötiedot. Ja hänen yhteystietonsa. Jos vaikka muutat mieltäsi.”

”Kiitos”, Maloof vastasi, otti paperin ja pani sen takintaskuunsa. ”Eihän sitä tiedä. Koskaan ei tiedä.”

”Uskon että sinä ja Sami voisitte saada aikaan jotain todella... mielenkiintoista jos työskentelisitte yhdessä”, mies sanoi.

HELMIKUU–TOUKOKUU 2009

2

Michel Maloof käveli vastarakennettujen korttelien viertä pitkin Hornsbergs strandia. Hänellä oli yllään ohut musta takki tumman puvun päällä. Pukukenkien sileitä pohjia ei ollut tehty jäisille pinnoille, ja aika ajoin hän liukui polkua eteenpäin. Hänellä oli kädessään musta salkku. Se toimi ikään kuin vastapainona ja auttoi häntä pysymään tasapainossa, kun hän kääntyi polulta kohti Ekelundsbron toisella puolen kulkevaa kanavaa.

Hän oli aikaisessa. Tapaaminen alkaisi vasta kahdelta, joten hänellä oli yhä kaksikymmentä minuuttia aikaa. Hän oli pysäköinyt vaaleanharmaan Seat Ibiza Warfvinges vägille, heti G4S:n portin edustalle. Seat oli huomaamattomin auto jolla hän oli koskaan ajanut. Isolla parkkipaikalla hän saattoi joskus kävellä sen ohi. Maloofille oli usein tärkeää olla herättämättä huomiota, ja tuntui kuin Seat Ibiza olisi suunniteltu nimenomaan siihen tarkoitukseen.

Mutta niin kärsivällinen hän ei ollut, että olisi voinut istua autossa lähes puoli tuntia odottamassa että menisi sisään.

Näin lähelle hän ei ollut koskaan aiemmin päässyt.

Tällä lyhyellä kävelyllä hän ei yrittänyt päästä eroon jännityksestä vaan kiihtymyksestä.

Vaikka kylmyys oli palannut leudon tammikuun jälkeen, Ulvsundasjön ja Karlbergssjön välinen kapea kanaali oli yhä

sulana. Ehkä kaupunki piti väylät avoinna? Maloof ei tiennyt mitään Stadshagenista, nyt ei oltu hänen kulmillaan.

Michel Maloof oli syntynyt Libanonissa. Kun hän oli kuusivuotias, perhe pakeni veristä sisällissotaa ja matkusti rannikolta Italiaan, mutta hänen isällään ei ollut missään vaiheessa epäilystäkään todellisesta määränpäästä. He pyrkivät Skandinaviaan, tähän maanpäälliseen paratiisiin. Kuinka tai miksi hänen isänsä kuvitteli, että Pohjoismaat olisivat ratkaisu kaikkiin ongelmiin, sitä nuori Michel ei tiennyt, mutta hänet oli kasvatettu olemaan kyseenalaistamatta isäänsä. Matka jatkui kohti pohjoista, ja Välimeren voimakkaat värit ja lämpimät talvet vaihtuivat kylmään pohjoismaiseen vakaavuuteen. Maloofin päällimmäinen muisto oli se että häntä paleli. Yötä päivää.

Vietettyään ensimmäisen vuoden Åselessa, suurin piirtein Östersundin ja Arvidsjaurin puolivälissä, jopa Maloofin isä kyllästyi hiljaisuuteen, pimeyteen ja metsään. Hän käski perheen pakata tavaransa uudelleen. Unelma Ruotsista eli yhä, mutta elämä pohjoisella napapiirillä meni jo ääriajoille. Perhe asettui sen sijaan Tukholman lähelle Fittjan lähiöön, josta monelle tuli mieleen rikollisuus, köyhyys ja syrjäytyminen. Mutta sieltä perhe löysi viimein etsimänsä turvan, siellä oli niin paljon hyvää että huonoilta puolilta saattoi ummistaa silmänsä, ja siellä he asuivat vielä tänäkin päivänä.

Essingeledenin sillan päässä Maloof kääntyi takaisin. Kävelytieta ympäröivällä nurmikolla lepäsi ohut kerros puute-rilunta, joka sai harmaan valonkajon näyttämään hieman valoisammalta.

Kaikista Tukholman kaupunginosista syrjäinen Stadshagen oli yksi tuntemattomimmista. Viisikymmentäluvulta asti se oli ollut teollisuusaluetta, jolla ei ollut muuta tarkoitusta kuin tarjota edullisia neliömetrejä ja lastauslaitureita. Vasta myö-

hempinä vuosina poliitikoille ja kaupunkisuunnittelijoille oli valjennut, että sijainti oli oikeastaan liian hyvä tällaiselle synkälle teollisuus- ja yritysyrämaalle. Nyt alueelle oltiin rakentamassa houkuttelevia asuinkortteleita.

Kun Maloof käveli pitkin Hornsbergs strandia ja näki merkkejä rakennustöistä, jotka olivat parhaillaan pysähdyksissä kylmyyden vuoksi, hän oli taas helpottunut siitä ettei hänen tarvinnut asua kantakaupungissa.

Hän viihtyi Fittjassa eikä kaivannut koskaan kaupunkiin; hän päinvastoin haikaili lähes aina pois sieltä.

Hän katsoi kelloa. Kymmentä vaille kaksi.

Maloof veti syvään henkeä.

Vastaanottotiskin takana istui vanhanpuoleinen nainen, jolla oli föönatut vaaleat hiukset ja mustasankaiset silmälasit. Seinällä hänen takanaan hohti G4S:n logo kuin uskonnollinen symboli, jota työntekijät saattoivat kumartaa matkalla toimistoihinsa.

Nainen loi Maloofiin ankaran silmäyksen, kun tämä nousi portaita katutasolta.

Maloof suoristi tiedostamattaan solmion solmua, sipaisi pikaisesti pitkät hiuksensa korvien taakse ja pyyhkäisi kädellä tuuheata partaansa. Sitten hän hymyili leveästi.

”Minulla on tapaaminen Anders Mildin kanssa kello kaksi.”

Hänen viehätysoimansa ei purrut naiseen. Tämä nyökkäsi vastahakoisesti vahvistukseksi ja pyysi häntä istuutumaan vastaanottotiskin oikealle puolelle siksi aikaa kun soitti Mildin sihteerille.

Tyylyltään pelkistetty sohva oli jopa vielä epämukavampi kuin miltä näytti. Kun Maloof kävi istumaan, hänen mieleensä muistui ettei hän voinut sietää pukuja. Nykymuodin

mukainen puku kiristi hartioista. Hän oli ostanut edellisenä päivänä tummanpunaisen solmion, ja häneltä oli kulunut kaksikymmentä toinen toistaan turhauttavampaa minuuttia siistin solmun tekemiseen. Miten ihmeessä kukaan saattoi tuntea itsensä menestyksekkääksi naru kaulassa?

Maloof kumartui eteenpäin ja vilkuili toimistohuoneiden reunustamalle käytävälle. Mies jota hän odotti, Anders Mild, oli toimitusjohtaja ja Ruotsin G4S:n johtaja. Ilman Zoran Petrovicin apua Maloof ei olisi ikinä onnistunut sopimaan tätä tapaamista, ja nyt kun johtaja Mildin sihteeri lähestyi käytävää pitkin, Maloof tajusi, miten Petrovic oli saanut sen aikaan.

Sihteeri oli hyvin nuori ja hyvin sievä.

Maloof nousi sohvalta. Hän tajusi pitelevänsä mustan attaseasalkun kahvaa liian tiukasti. Hän puristi tytön kättä.

”Mitä saisi olla?” tyttö kysyi samalla kun saattoi hänet isoon kokoushuoneeseen, josta avautui näkymä yli ympäröivien rakennusten kattojen ja kanaalia reunustavien puiden latvusten. ”Vettä? Kahvia?”

”Ilman muuta”, Maloof sanoi. ”Näin on hyvä, kiitos.”

Hän veti itselleen tuolin suurin piirtein pitkän pöydän puolivälistä ja laski salkun viereiselle tuolille.

”Tarvitseeko sinun käyttää projektoria?” tyttö kysyi eikä ollut varma, oliko hänen vieraansa vastannut kahvikysymykseen myöntävästi vai kieltävästi.

Maloof ei ensin ymmärtänyt mitä hän tarkoitti.

”Esitystä varten”, tyttö täsmensi. ”Sillä sinunhan piti esitellä Andersille jotain, eikö se niin ollut?”

Maloof pudisteli päätään.

”Aivan, aivan. Niin... ei projektoria tänään”, hän sanoi ja taputti leveästi hymyillen mustaa attaseasalkkuaan. ”Esitykseni on tässä.”

Tyttö nyökkäsi piittaamatta siitä mitä hän tarkoitti ja jätti hänet avoimen oven taa hakeakseen esimiehensä.

Maloofin ruumis kihelmöi odotuksesta niin ettei hän malttanut istua.

Maloof oli tutkinut taustat huolellisesti Zoran Petrovicin kanssa. G4S oli maailman suurin turva-alan yritys. Sillä oli toimintaa sadassakahdessakymmenessäviidessä maassa, mikä merkitsi, että se oli lisäksi yksi maailman suurimmista yksityisistä työnantajista, jolla oli yli kuusisataatuhatta työntekijää. Yrityksen vaatimaton alku voitiin jäljittää Kööpenhaminaan. Suunnilleen samoihin aikoihin kun ilotulitukset räiskähtelivät alkavan tuhatyhdeksänsataaluvun kunniaksi, siellä perustettiin firma, joka vuokrasi yövartijoita. Sittemmin yhtiön nimeksi tuli Group 4 Falck, mutta kesti pitkään ennen kuin laajentuminen pääsi kunnolla vauhtiin.

”Sillä kyse on rahasta”, Petrovic oli selittänyt Maloofille. ”Ainahan sitä voi puuhastella vuodesta toiseen ilman että mitään tapahtuu. Tarkoitan että kukapa ei olisi pyörittänyt vartiointifirmaa? Mutta ilman resursseja ei pitkälle pötkitä.”

Kaksituhattaluvun puolella riskisijoittajat iskivät silmänsä turvallisuusalaan. He avasivat rahahanansa, heiluttivat piis-kojaan, vaihtoivat yhtiön nimeksi Group 4 Securicor ja käynnistivät laajan ostoskierroksen. Ruotsissa kasvavan konsernin saaliiksi jäi valtion aikoinaan omistama ABAB-yhtiö, ja Petrovic äityi nostalgiseksi ja kertoi pitkän ja epäolennaisen tarinan siitä, kuinka hänellä ollut tapana huijata ABAB:n vartijoita eräällä teollisuusalueella.

Group 4 Securicor eli G4S kasvoi Lontoon pörssissä. Se järjestäytyi kahdeksi liiketoiminta-alueeksi, G4S Secure Solutionsiksi, joka harjoitti vartiointitoimintaa, ja G4S Cash Solutionsiksi, joka huolehti arvokuljetuksista.

Anders Mild vastasi G4S Cash Solutionsin Ruotsin-toiminnoista, eikä Michel Maloof joutunut odottamaan häntä kokoushuoneessa paria minuuttia kauempaa. Mild oli keskimittainen sinisilmäinen mies, jonka niska jaksoi hädin tuskin kannatella päätä, yllään hänellä oli kiiltävä harmaa puku ja hieno vaaleansininen paita, jonka ylin nappi oli auki. Hän asteli tarmokkain askelin neuvottelupöydän ympäri, puristi Maloofin kättä ja nyökkäsi vanhemmalle miehelle, joka oli seurannut pari askelta hänen takanaan mutta päättänyt jäädä pöydän toiselle puolen.

”Tässä on Rick Almanza”, Anders Mild esitteli kollegansa. ”Rick vastaa Euroopan-toiminnoista, Michel. Hän on minun esimieheni. Kerroin tästä tapaamisesta, ja hänestä se kuulosti niin jännittävältä että hän lensi tänne Lontoosta päästäkseen mukaan. Sopiiko että pidät esittelyn englanniksi?”

Maloof hymyili ja nyökkäsi.

Tämä ei voinut olla totta. Mitä Zoran Petrovic olikaan sanonut? Anders Mildhän ei tiennyt mitään Maloofista, joka ei ollut tapaamista sopiessaan edes käyttänyt oikeaa sukunimeään välttääkseen Googlasta aiheutuvia ongelmia. Lennätettiinkö tänne tosiaan väkeä Lontoosta näin hatarin perustein? Oliko tämä ansa?

Juuri epäluuloisuutta hän tarvitsikin. Hän tunsi kuinka kiivas pulssi rauhoittui, kuinka hermostuneisuus vaihtui toimintakyvyksi ja kuinka uusi haaste terävöitti hänen keskittymistään. Sillä tavoin hän toimi.

Häntä hermostutti vain ennen tehtävää, ei koskaan sitä ratkaistaessa. Hän nyökkäsi vahvistukseksi ja puristi tarmokkaasti Rick Almanzan kättä pöydän yli.

”Englanniksi. Ei hätää. I’m truly honored.”

Anders Mild palasi tyytyväisenä esimiehensä puolelle pöytää ja istahti tuolilleen.

KAIKKIEN AIKOJEN VEDÄTYS

Aamuhämärissä 23. syyskuuta vuonna 2009 hälytettiin räjähtämään soimaan. Rahavarastoon Etelä-Tukholman Västbergassa tunkeudutaan poliisin silmien edessä. Näin käynnistyi Ruotsin rikoshistorian dramaattisin ryöstö, josta kohistiin ympäri maailmaa. Ryöstäjät katosivat helikopterin kyydissä saaliinaan lähes 40 miljoonaa kruunua.

Tositapahtumiin perustuvassa *Helikopteriryöstössä* Jonas Bonnier kerii ällistyttävän rikoksen auki yksityiskohtia myöten ja luo varaskoplasta hykerryttävän elävät muotokuvat.

”Todella koukuttava.”

AFTENPOSTEN

”Hauska, jännittävä ja äärimmäisen vangitseva.”

TIME MAGAZINE

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-951-31-9599-1